

חדר משלך | הגולשת חוקרת

צילום: ZOË GEMELLI

תראו את בת ה־18 הזו!

מורגן בסקין הקנדית רק בת 18, אבל מתמודדת על ראשות עיריית טורונטו בקנדה. השילוב בין גילה הצעיר, החזות הנאה שלה והעובדה שהיא אישה מעמיד אותה, כך היא מדווחת, תחת אש בלתי פוסקת של הערות סקסיסטיות והצעות מיניות מצד גברים. "לו הייתי יודעת שזה יהיה המצב, אני לא בטוחה שהייתי יוצאת לדרך", אמרה המתמודדת הצעירה לעיתונות בקנדה. במקום להרים ידיים, בסקין החליטה לנהל – במקביל למאבקה על ראשות העיר – מאבק נוסף, נגד היחס המעליב והאלימים הוה לנשים, שלדעתה מונע מרבות מהן להיכנס לחיים הציבוריים.

בסקין (תמצאו אותה בפייסבוק ב: www.m.facebook.com/morganbaskinto) חולקת את חוויותיה הלא נעימות בטוויטר תחת התיוג [yessallwomen](https://www.facebook.com/yessallwomen). היא פרסמה שם הערות של גברים שהחמיאו לשריים שלה והציעו לה לצאת איתם – וכאלה היא מקבלת כחוש ביום. פוליטיקאיות ותיקות ממנה הצטרפו למעגל המדווחות, סיפרו על אינספור הערות מיניות המלוות אותן כמעט כעניין שב־שגרה, והודו שהיו לא מעט אירועים שבהן חשבו לפרוש מהזירה הציבורית בגלל אי הנעימות של ההתמודדות עם תשומת לב לגופן ומיניותן במקום לנושאים שהן מעלות. ראיון מלא עם בסקין במקומון של טורונטו אפשר לקרוא כאן: www.bit.ly/1pH4Un0.

אחיצה

לא רק נסיכות

אחרי שנים של אריוות ורודות שבתוכן הסתתרו דמויות נשיות לא מציאותיות, כמו נסיכות ופיות – שטיסוקן העיקרי היה סירוק שערן הגולש, חלומות בהקיץ ורכיבה על פוני – חברת "לגו" נענתה לדרישה מצד פמיניסטיות ברשת, והוסיפה לגרודי דמויות הפלסטיק הועירות שלה גם נשים מדעניות.

נשות הלגו הראשונות שאינן מאובחנות בשמלות נשף כלור לות באוסף הנקרא "מעבדת המחקר", המציג כימאית, אסטרו־נומית וחוקרת מאובנים, שיגיעו לחנויות באוגוסט. חברת הצעצועים הוותיקה נענתה לפנייה של מדענית שוודית, אלן קואיג'מ, שאספה לא פחות מעשרת אלפים חתי־מות של נשים אחרות שדרשו ייצוג הולם. היא, אגב, לא הייתה היחידה, וברשת נפוצו סרטונים של ילדות קטנות שתבעו לדעת למה לגו מציעה להן יותר דמויות של בנים ולמה כל הבנות במשחק לובשות בגדי ים, מרגמנות או רובצות על החוף בשונה מהנשים שהן מכירות במציאות, העסוקות במגוון מקצועות. ההודעה של לגו הובילה לשיר של פוסטים של מרגניות הדנות באפי־ליה מגדרית בעולם הצעצועים והשפעתה על הדימוי העצמי של ילדות. למשל זה: www.tinyurl.com/luv9ghs.

בגדי ים לנשים שעברו כריתת שד

הנה עוד הודמנות לברוק עד כמה אנחנו שבויים בדגם האחד, הקי בע, הברור של "המראה הנשי". פרויקט "מונוקיני 2.0", קורא תגר על הגדרות היופי הנשי המקובעות, באמצעות שורה של בגדי ים המעוצבים במיוחד לנשים שעברו כריתת שד.

אלינה הלטונן מפילנדר, הוגת הרעיון, לא התקשתה לגייס דוג־מניות שכולן עברו כריתת שד בגלל מחלת הסרטן. המספר ההולך ועולה של נשים בעלות שד אחד בלבד, או כאלה שעברו כריתת כפרי לה, הפך את החיפוש אחר אלה שיעזו להצטלם כך לפשוט יותר, והגי־דיל את הדרישה לבגדי ים מתאימים. הלטונן עצמה עברה כריתת שד לפני מספר שנים, ומעידה כי לא הצליחה למצוא בגד ים שיתאים לה ויאפשר לה לשחות בחופשיות.

היא אומרת שהופתעה לשמוע נשים שעברו כריתת שד והמתינו לשחזור מתארות את מצבן כ"חצי אישה" או כמי "שהטיפול בהן לא הושלם". "אני בעד שמי שרוצה לעבור שחזור תעשה זאת, ואני יודעת ששריים הם סמל רב עוצמה לנשיות ומיניות, אבל אני גם חושבת שמושגי היופי, הכריאות והגורמליות שלנו מקובעים מדי. אני מרגישה אישה שלמה ובריאה גם בלי שד. העובדה שיש לי פחות עור, שומן ובלוטות לא מקטינה את הנשיות שלי, ואני אפילו חושבת שהצלחת שלי יפה. היא מזכירה לי שקיבלתי הוד־מנות שנייה לחזור לחיים".

"אני מודעת למראה החרגי שלי", אומרת הלטונן. "אני מקבלת תזכורת בכל פעם שאני מתפשטת בנוכחות אנשים, בברכה למשל. נועצים בי עיניים – וזה בגלל שאנחנו לא רואים נשים כרוחות שד בשום מקום. זה די מפתיע. ככל שנה נוספות כמעט שני מיליון נשים כאלה בעולם, אבל הן נחבאות מהעין".

כדי לא להתחבא, הלטונן גייסה מעצבים ומעצבות שתכננו את הליין המרהיב של "מונוקיני 2.0" – ליין שחושף את "המקום הריק". לדברי הלטונן – אם אין שם שד, אין כבר מה להסתיר, נכון? צילומי הדגמים מוצגים במוזיאון לצילום בפילנדר עד רא־שית ספטמבר, ואז ינדרו לשכניה ולנורווגיה. הם מוצגים גם באתר: www.monokini2.com, ובמסגרת גיוס ממו־המו־ן המתקיים ברשת בימים אלה: www.tinyurl.com/pswf8v7.

צילום: Pinja Valja / Nutty Tarts / Tärhtäneet ämmät: עיצוב ודגום: Nutty Tarts

דפנה לוי
משוטטת ברשת,
מתעדכנת באתרים,
מסיירת בין בלוגים
ומשתפת מדי חודש בכל
מה שכדאי גם לנו לדעת
מדור חודשי חדש

חקלטי

בית אבות לזונות שפרשו

בשנים שחלפו מאז נפתח המקום עברו בו כ־250 נשים, ויש בו כעת כמעט שלוש ריירות קבועות בנות 60-88, הווכות לשירותי רפואה, מקום מגוריים ומוזון. דסרוס צילמה את הנשים שהתנדבו לחלוק איתה את סיפור חייהן, וכיחר עם העיתונאית סיליה גומו ראמוס תיעדה את הסיפורים בספר "אהבה קשוחה", הכתוב אנגלית וספרדית ומציג את ניצולות תעשיית המין האלי־מה, הקשה והשוחרת בביתן החרש, על קשיי היומיום, הויכרונות והעוצמה האישיית שלהן. פרטים על הספר והודמנות לעיון בחלק ממנו אפשר למצוא ב: www.tinyurl.com/ky4orkz.

אגב תמיכה ומקלט: בארץ, ארגון "סלעית" מספק תמיכה לנשים הנמצאות במעגל הזונות, על מנת לסייע להן לשנות את מצבן ולהעניק להן טיפול ומסגרות מתאימות מתוך כבוד וללא שיפוטיות. ניתן ליצור קשר דרך אתר הארגון (www.saleet.org.il) שיש בו גם בלוג העוסק בשאלות שונות, כמו למשל האם הזנות היא בחיי־רה והאם ניתן בכלל לצאת ממנה.

לאן הולכות זונות כשהן פורשות מעבודה? תעשיית המין אמנם מגל־גלת בעולם הרבה כסף, אבל עובדיה נותרים אנונימיים, חסרי פנים, חסרי שמות ולכן גם גורלם לרוב לא מטריד את אנשי המיינסטרים. הצלמת הצי־רפתיה בנדיקט דסרוס (www.benedictedesrus.photoshelter.com), שעבודותיה מתמקדות בדרך כלל בנושאים אנושיים וחברתיים, והעדרשה שלה לעולם לא מפספסת את האנשים שהחברה מעדיפה לדחוק לשוליים, הקדישה שש שנים למעקב אחר הנעשה בבית מחסה במקסיקו, שעיקר דייריו הן קשישות שהת־פרנסו מרביית חיהן מזונות.

דסרוס – צלמת מוערכת שעבודותיה הת־פרסמו ב"ניו יורק טיימס", "וול סטריט ג'ורנל", "טיים", "לה מונד", "מארי קלייר" ועוד – הגיעה לקאסה חו־צ'קאצאל (CasaXochiquetzal) שב־פרבר מקסיקו סיטי, בשנת 2006 כדי לצלם את מי שפתחה את המקום, כרמן מונזו, בעצמה עובדת לשעבר בתעשיית המין. כדי להכיר את המ־קום לעומק, היא נהגה לבקר שם לעתים תכופות ורקמה מערכת של קשרים אישיים עם הדיירות.

תבוטל ההתיישנות על עבירות מין!

לשינוי החוק, ויאפשר להתלונן נגד עברייני מין גם כעבור שנים ארוכות. "אנחנו נולדות אל ממסד שמחבק לרוב את השתיקה", נאמר בעמוד הפייסבוק של הקמפיין (www.tinyurl.com/oe8l6ub). שבו רבות משי־תפוח באומץ בקשיים העצומים להפר את השתיקה. לדבריהן, נפגעות תקיפה מינית רבות מסוגלות להתלונן רק אחרי גיל 40 או 50, ומאחר שלעתים קרובות מדובר במעשים שהתרחשו בילדות, בתוך המשפחה, החוק לא מאפשר להן להתלונן והתוקף ממשיך את חייו חופשי מבלי להיענש. חברות הכנסת מיכל רוזין ומרב מיכאלי כבר הגישו בקשות לביטול ההתיישנות על פשעי גילוי עריות, ובימים אלה מוגשת לשרת המשפטים פנייה ישירה בנושא. התקווה היא להביא למודעות לכך שה־טראומה הנלווית לפגיעה מינית אינה מאפשרת להתלונן במסגרת הזמן המצומצמת שמאפשר החוק הנוכחי, ולהכרה בכך ששינוי החוק עשוי לשנות את חייהן של מאות אלפי נשים.

קמפיין

"בין סיום ההתעללות המינית בגופי ובנפשי לבין הגילוי המלא על האלימות שהופעלה נגדי, עברו 12 שנים ארוכות עד אין קץ, כך שמילא לא יכולתי לתבוע משפטית את האב שאנס אותי", כך כותבת דורית אברמוביץ, יועצת תקשורת ופעילה חברתית ואחת ממובילות הקמפיין הסוער ברשת נגד ביטול ההתיישנות על עבירות מין. היא ושותפיה לקמפיין תובעים את האפשרות לתבוע לדין עברייני מין בכל עת, מתוך הבנה שלפגיעה מינית ישנן השלכות שלא ניתן להחלים מהן. נשים וגברים שנפגעו מינית שומרים על כך בסוד, מתקשים מאוד לרווח ולעיתים רחוקות בלבד מתלוננים במשטרה – משום שהחברה עדיין מייחסת להם שותפות ומביטה בהם בהאשמה ובושה. לדברי מור־בילות הקמפיין, אחת מכל שבע נשים בארץ היא נפגעת גילוי עריות. אברמוביץ עצמה כתבה, סיפרה והתראיינה לא מעט על הפגיעה שעב־רה, ובימים אלה היא מנסה להוביל תנועה שתייצר לחץ על הכנסת להביא